

Юлія Манойленко – поетка, член НСПУ з 2009 року. Народилася 28 березня 1979 року в селі Ждани Лубенського району на Полтавщині. Закінчила філологічний факультет Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Працює молодшим науковим співробітником Лубенського краєзнавчого музею, учасниця мистецького об'єднання “Сходи” (Полтава).

Друкувалась у колективних збірках “Сонячні перевесла” (Лубни, 2003), “Відлуння Василевого Різдва” (Полтава, 2004), у збірках кращих творів молодих літераторів Полтавщини “Поетичні зорі – 2004” (Полтава, 2005) та “Собори душ своїх бережіть” (Полтава, 2007), альманаху молодих полтавських авторів “Острови” (Полтава, 2007, 2008).

Авторка книг віршів “Наречена вітру” (Лубни, 2002), “Синьооке сонце живокосту” (Полтава, 2004), “На околиці білих пелюсток” (Полтава, 2008). Лауреатка премії

імені Олександра Олеся (2006), абсолютна переможниця обласного літературного конкурсу “Собори душ своїх бережіть” (2007).

* * *

Софії Демченко

З Вас би, бабо, писати картину,
Вам – скарби всі земні до ніг.
Пальці праця тяжка скрутила,
У турботах згорьовано вік.

І не думали про відпочинок,
І про теплі заморські краї.
Вам боліли і руки, і спина,
І байдужість чужих і своїх.

Заглядає світанок у вікна,
Веселково цвітуть рушники.
До самотності Ви ще не звикли,
Хліб від розпачу часто глевкий.

Не потрібна тепер Ви нікому,
Ні дітей, ні онуків нема.
А в очах через вінця утома,
І натруджених буднів туман.

З Вас би, бабо, писати картину,
Змалювать Вашу тиху печаль,
Найновішу тернову хустину
І роки, що помчали у даль.

* * *

А земля розповість нам
Про себе колись геть усе,
Заговорить німе й потемніле
Із часом череп'я.
Круг гончарний від дотику
Пальців людини воскрес,
Листопадовий день з цього
Дива по-літньому теплий.

І на камені слово сльозою
Думок проросло,
Бо під каменем тим
Гончаревий прихисток навіки.
І потужне його праслов'янське
Святе ремесло
Україною диха й приреченим
Болем прогіркло.

Гріє глина теплом:
Вона вічність його берегла.
Заховалося сонце,
Притомлене небом, за овид.
Застеляє порожнє минуле
Байдужа імла,
Тільки слід гончаревий
Сльозою на камені сходить.

* * *

Були вже до нас
І прийдуть опісля нас
Любити по ширості
І не втрачати надії,
Шукати цілющого слова
Без тьмяних прикрас,
Справляти обжинки
І знову хліба засіять.

На провесні днів
Свою невсипущу жагу
Віддати до краплі,
До дрібочки сину і доні.
І слухати тишу,
І грізних громів перегук,
І бігати в росяних травах
Із вітром босоніж...

У цьому основа життя,
Найвеличніша суть,
А інші принади –
То тільки фальшиві принади.
Роки за водою у мареві
Тихо пливуть.
Добро залишається
Й ті, хто ніколи не зрадить.

* * *

Хтось кане в Лету, інший вічно житиме
В серцях людських і в пам'яті земній.
І стануть мрії від любові світлими,
І пісня буде навкруги дзвеніть.

Поміж сует і збайдужілих поглядів
Воскресне щирість і залякне злість.
А ангол добрий прилетить зі спогадів,
Наснажить душу на Великий піст.

Кленова брость, як символ Благовіщення,
Вже пророста зеленим каяттям.
Зі слів простих молитва до Всевишнього,
І дикі гуси, і хмарин печаль.

Сніги розтали, потекли потоками,
Ріка бурхлива вийшла з берегів.
Народжується думка від неспокою,
Щоб обминать жорстоких та лихих.

І паперових випускають метеликів,
Які на крильцях радість понесуть.
Сусідський кіт – нахаба самовпевнений,
Гукає кішку, не дає заснути.

* * *

Стираються з пам'яті
Образи та імена.
І хочеться серцем вернутись
Назад у минуле,
Де вуличні клички,
А прізвищ ніхто ще не зна,
Де коси свої запліта
Чарівна Повітруля.

Як солодко й смішно
Було в кропиві край села
Ховатись від дядька –

Втікали ми щойно з баштану,
Не думать, що завтра
Ту радість покриє імла,
Розійдемося всі по далеких
Краях на світанні.

Тютюнників хутір,
Залужжя і ще Замісток...
Для мене ці назви і зараз
Перепустка в щастя.
А ось Довгалівка,
Плантації тихий куток.
А онде – дитинства чарівного
Коні гривасті.

Помчали шалені у даль,
Не спинити вже їх.
І я на автобус, що їде
В минуле, спізнилась.
За рогом лишилися
Колишні забави і сміх,
І крила, які від дорослого
Болю зносились.

* * *

Якщо дерева зморено мовчать,
Якщо обніжки росяно голосять,
Потрібно все, як є, тобі прийняти,
Пірнувши у червневі теплі грози.

Сховалися тривоги і думки
До рукава рясної вишиванки.
Через поля спішити навпрошки,
Щоб із зірками гомоніть до ранку.

Про Долю дивну казку розказать,
Як вона ходить поночі світами.
Шукає тих, кому талан віддять,
І тих, кому терни із полями.

Невтомна мандрівниця молода,
Квітчаста на плечах її хустина.
У кожна хату тихо загляда,
І ділить радість й сум наполовину.

Тремтлива пісня, стелиться туман,
Жагучим духом пахне дика м'ята.
А Доля роздає комусь талан
Та вміння із зірками розмовляти.

